

Církev – Boží škola růstu a poznání

Texty na tento týden

L 10,30–37; Mt 5,14–16; L 4,18–23; Jr 29,13; Mt 7,7.8; 1Te 2,6–8

Základní verš

„Také jsme nehledali slávu u lidí, ani u vás, ani u jiných; ač jsme mohli jako Kristovi poslové dát najevo svou důležitost, byli jsme mezi vámi laskaví, jako když matka chová své děti. Tolik jsme po vás toužili, že jsme vám chtěli odevzdat nejen evangelium Boží, ale i svůj život. Tak jste se nám stali drahými!“ (1Te 2,6–8)

Ježíšovi následovníci se už od prvních dní vzniku nového hnutí shromažďovali v synagogách a po domech, aby chválili Boha. Bible o nich mluví jako o lidech, kteří prostřednictvím studia Písma a uctívání toužili poznat Boha a pochopit jeho vůli pro svůj život. Bible opakovaně připomíná, že církev je místo, kde se mimo jiné odehrávají i vážné a důležité diskuse a kde lidé mohou růst v poznání Boha a jeho vůle pro svůj život.

Někdy se bojíme klást otázky. V Bibli se však setkáváme s tím, že právě otázky slouží k tomu, aby lidé lépe poznali Boha. Podobně Bible používá zaznamenané příběhy, které nám umožňují pochopit a porozumět Božím záměrům pro naše životy. Ježíš se u svých učedníků a následovníků zaměřil na tento způsob výchovy.

Pokud má být církev místem, kde mají lidé růst, musí jim poskytnout prostor pro skutečný dialog. Ve škole nám neustále opakovali: „Neexistují hloupé otázky.“ V církvi musíme poskytnout bezpečné prostředí pro každého člověka, aby mohl růst v milosti a v poznání Boha a jeho plánu pro náš život.

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

ZÁKLAD KŘESŤANSKÉ VÝCHOVY

³⁰Ježíš mu odpověděl: „Jeden člověk šel z Jeruzaléma do Jericha a padl do rukou lupičů; ti jej obrali, zbili a nechali tam ležet polomrtvého. ³¹Náhodou šel tou cestou jeden kněz, ale když ho uviděl, vyhnul se mu. ³²A stejně se mu vyhnul i levita, když přišel k tomu místu a uviděl ho. ³³Ale když jeden Samařan na své cestě přišel k tomu místu a uviděl ho, byl pohnut soucitem; ³⁴přistoupil k němu, ošetřil jeho rány olejem a vínem a obvázal mu je, posadil jej na svého mezka, zavezl do hostince a tam se o něj staral. ³⁵Druhého dne dal hostinskému dva denáry a řekl: „Postarej se o něj, a bude-li tě to stát víc, já ti to zaplatím, až se budu vracet.“

³⁶Kdo z těch tří, myslíš, byl bližním tomu, který upadl mezi lupiče?“ ³⁷Zákoník odpověděl: „Ten, který mu prokázal milosrdenství.“ Ježíš mu řekl: „Jdi a jednej také tak.“ (L 10,30–37)

Osobní studium

Jistý příběh hovoří o rabínovi, který se podíval do ospalých očí mladých mužů sedících v jeho třídě a zeptal se jich: „Žáci, ví někdo, kdy končí noc a začíná den?“

Několik studentů opatrně zvedlo ruce. „Rabbi,“ zeptal se jeden z nich, „je to tehdy, když se dá zřetelně rozeznat fikovník od olivovníku?“

„Ne.“

Jiný žák zvedl ruku: „Rabbi, je to tehdy, když je možné rozeznat ovci od kozy?“ „Ne.“

Po mnoha odpovědích rabín řekl: „Žáci, noc končí a den začíná tehdy, když se můžete podívat do tváře, kterou jste nikdy předtím neviděli, a v tomto cizinci poznat svého bratra nebo svou sestru. Do té doby, bez ohledu na to, jak jasný je den, je stále pouze noc.“

Jaký záměr sledoval Ježíš příběhem, který je zaznamenán v L 10,30–37? V jakých oblastech života potřebují Ježíšovi následovníci trvale růst?

Jako adventisté sedmého dne jsme byli obdarováni mnohými biblickými pravdami

(například o velkém sporu, o sobotě, o nebeské svatyni, o podstatě předadventního soudu či o stavu mrtvých), které většina křesťanského světa stále nezná. I když jsou tyto nauky velmi důležité, neměly by pro nás žádný význam, kdybychom byli k lidem nelaskaví nebo kdybychom dovolili, aby kulturní a sociální předsudky v naší sociální bublině ovlivnily naše chování k lidem tak, že bychom je považovali za horší a méněcenné.

Pravá křesťanská výchova docílí minimálně toho, že se povzneseme nad naše lidské slabosti a hříchy a budeme druhé vidět tak, jak je vidí Kristus – jako bytosti, za které zemřel, jako bytosti, jejichž hříchy vynesl na kříž, jako bytosti, za které zaplatil nekonečnou cenu. Pokud dáme kříži takové místo, jaké mu náleží, uvidíme hodnotu a cenu každé lidské bytosti. Ke každému se budeme chovat tak, jak si to skutečně zaslouží, přičemž budeme pamatovat na hodnotu, kterou má u Boha. Součástí křesťanské výchovy musí být právě láska k bližnímu, jinak není hodna jména „křesťanská“.

Aplikace

Jaké předsudky jsou součástí vaší kultury a společnosti? Které z nich jsou skryté a které zřetelné? Co musíš jako křesťan udělat, abys nejednal podle nich?

POVOLÁNI BÝT SVĚTLEM

¹⁴Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře. ¹⁵A když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem v domě. ¹⁶Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích. (Mt 5,14–16)

Osobní studium

Kamkoli se podíváme, máme dojem, jako by se celá naše planeta uzavírala do sebe, jako by tma vytěsňovala světlo. Přemýšlíme-li o svém životě v tomto složitém a problematickém světě, zdá se nám, jako by temnota stále více pronikala do našich domovů. Sledujeme hrůzy, které s sebou život přináší ve chvílích, kdy zápasíme s nemocí, vyrovnáváme se se ztrátou blízkých, vidíme rozpad rodin nebo se snažíme pochopit mnohé zlé věci v naší společnosti a kultuře.

Uprostřed morálního úpadku a duchovní temnoty, uprostřed tohoto vnějšího a vnitřního hluku slyšíme, jak každého z nás Ježíš oslovuje svým Kázáním na hoře.

Uvažuj o textu Mt 5,14–16. Jaká výzva v něm zaznívá? Jaký vliv bychom měli ve společnosti jako křesťané mít? Jak ovlivňujeme pohled lidí na Boha?

Ježíšovi posluchači seděli na břehu Galilejského jezera a na hlavu jim pálilo

horké letní slunce. Jak asi rozuměli Ježíšovým slovům? Ti, kteří ho poslouchali, věděli vše o světle a tmě. Určitě bylo mnoho temného, čeho se báli. Žili pod římskou okupací, v militarizované společnosti, která, přestože neměla telefony, počítače a internet, byla v mnoha aspektech stejně výkonná jako naše, v něčem dokonce ještě děsivější.

Římané byli všude. Davy na úbočí dobře věděly, že pokud by se někdo odhodlal ke vzpouře, vojáci se velmi rychle postarají o trest – i o ten nejvyšší ve formě potupné smrti ukřižováním.

Ježíš přesto vyzýval, aby lidé žili ve světle a byli světlem – aby byli milosrdní, měli čisté srdce a byli tvůrci pokoje. Právě ve společenství Ježíšových následovníků máme příležitost růst v pochopení tohoto našeho společného poslání, abychom byli světlem a dělali rozhodnutí, kterými ostatním poukážeme na Boží existenci a dobrotu.

Aplikace

Jak můžeme druhým poukázat na Boží existenci a dobrotu našeho laskavého Boha?

ŽIVOT UČEDNÍKA

¹⁸ „Duch Hospodinův jest nade mnou; proto mne pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst; poslal mne, abych vyhlásil zajatcům propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, ¹⁹ abych vyhlásil léto milosti Hospodinovy.“ ²⁰ Pak zavřel knihu, dal ji sluhovi a posadil se; a oči všech v synagóze byly na něj upřeny. ²¹ Promluvil k nim: „Dnes se splnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“ ²² Všichni mu přisvědčovali a divili se slovům milosti, vycházejícím z jeho úst. A říkali: „Což to není syn Josefův?“ ²³ On jim odpověděl: „Jistě mi řeknete toto přísloví: Lékaři, uzdrav sám sebe! O čem jsme slyšeli, že se dalo v Kafarnaum, učiň i zde, kde jsi doma.“ (L 4,18–23)

Osobní studium

Pokud církvi opravdu záleží na tom, aby byla místem a prostředím, kde mohou lidé duchovně růst a rozvíjet se, pak je nezbytné soustředit se na Ježíše. Ježíš povolal učedníky – tedy ty, kdo se od něj měli trvale učit. Na jejich poslání je připravoval tak, že s nimi chodil. Dal jim příležitost pomáhat lidem, které měli milovat a starat se o ně. Denně jim připomínal svou vizi toho, čím by se tento svět mohl stát, kdyby se lidé začali k sobě navzájem chovat jako k bratrům a sestrám.

Uvažuj o textu z úvodu, ve kterém Ježíš stručně a výstižně vyjádřil své poslání na této zemi. Jaké poselství Kristus zanechal svým následovníkům v těchto slovech?

Tři roky učedníci sledovali, jak Ježíš, jejich Učitel, žije podle ideálů království, jež jim představil ve svém prvním kázání v synagoze v Nazaretu. Odpuštění, milost a láska jdou ruku v ruce s osamělostí, oddaností a utrpením. Z jeho kázání se můžeme naučit, že učednictví nemáme brát na lehkou váhu. Učedníky jsme celý život – ne pouze jeden den.

„Poslání, které Kristus svěřil učedníkům, se vztahuje na všechny věřící. Zahrnuje

i křesťany, kteří budou žít před koncem času. [...] Každý, ke komu promluvil nebeský hlas a kdo přijímá Kristův život, je povolán zvěstovat evangelium a pracovat pro záchranu svých bližních. Proto byla založena církev a ten, kdo do ní slavnostním slibem vstoupil, se tím zavázal ke spolupráci s Kristem.“ (DA 822; TV 524)

Jako Ježíšovi učedníci se máme každodenně ujišťovat, že Ježíš je neustále v centru našeho společenství a našeho uctívání. Nezapomeňme, že to byl Ježíš, kdo přišel s myšlenkou učednictví. Rabíni si tehdy také získávali následovníky, ale Ježíš povolal muže a ženy, aby ho následovali. Rabíni si nedokázali představit tak radikální povolání, které by předpokládalo, že být s Ježíšem je důležitější než všechno ostatní.

Jako Ježíšovi učedníci máme mít nejen úctu ke všem lidem, ale zároveň se máme snažit vytvářet prostředí, ve kterém budou moci všichni růst a rozvíjet se.

Při správné výchově mladého člověka nejde jen o to, aby se naučil žít samostatně. Správná výchova vede k tomu, že tam, kde jsme, budeme žít podle Ježíšovy výzvy: jít v jeho šlépějích, sloužit lidem v nouzi a přinášet jim dobrou zprávu evangelia.

Aplikace

Jak se v životě vašeho sboru projevuje skutečnost, že se jedná o společenství Ježíšových následovníků?

TRVALÉ HLEDÁNÍ PRAVDY

Budete mě hledat a naleznete mě, když se mne budete dotazovat celým svým srdcem. (Jr 29,13)

⁷Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno. ⁸Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno. (Mt 7,7.8)

²⁶On [Bůh] stvořil z jednoho člověka všechno lidstvo, aby přebývalo na povrchu země, určil pevná roční údobí i hranice lidských sídel. ²⁷Bůh to učinil proto, aby jej lidé hledali, zda by se ho snad nějakým způsobem mohli dopátrat a tak jej nalézt, a přece není od nikoho z nás daleko. (Sk 17,26.27)

Veď mě cestou své pravdy a vyučuj mě, vždyť jsi Bůh, má spása. (Ž 25,5)

Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít. (J 16,13)

Posvěť je pravdou; tvoje slovo je pravda. (J 17,17)

Osobní studium

Albert Einstein, často považovaný za otce moderní fyziky, napsal: „Důležité je nepřestat se ptát. Zvědavost existuje z dobrého důvodu. Nelze než žasnout, rozvažujeme-li o tajemstvích věčnosti, života a úžasného uspořádání věcí vezdejších. Stačí, když se člověk snaží každý den porozumět alespoň kousku tohoto tajemství. Nikdy neztrácejte zvědavost, tu posvátnou vlastnost.“

Jestliže toto platí ve světě vědy, o to důležitější je to pro náš duchovní život. Přestože je úkolem Ježíšových následovníků držet se poznané pravdy, zároveň má být církev společenstvím, které si stále klade otázky, nebojí se zpochybnit své (!) porozumění a dosavadní chápání a chce růst i v této oblasti.

Co říkají úvodní verše o hledání pravdy a odpovědi na otázky?

Jr 29,13

Mt 7,7.8

Sk 17,26.27

Ž 25,5

J 16,13

J 17,17

Bible je plná příběhů lidí stejně zvědavých jako jsme my – lidí, kteří mají otázky, obavy, naděje a radosti, lidí, kteří svým způsobem hledají pravdu a odpovědi na nejtěžší otázky života.

„On všechno učinil krásně a v pravý čas, lidem dal do srdce i touhu po věčnosti, jenže člověk nevystihne začátek ani konec díla, jež Bůh koná.“ (Kaz 3,11) Jako lidské bytosti jsme schopni přemýšlet o tom, co považujeme za „důležité otázky“ o našem životě, o existenci světa, o věčnosti.

Hlavní roli při našem poznávání hraje Písmo. Kdo jsme? Proč jsme tady? Jak máme žít? Co se stane, když zemřeme? Proč existuje zlo a utrpení? To jsou otázky, které si lidé hledající pravdu kladou od nepaměti. Je velkou předností a zároveň odpovědností, že je můžeme nasměrovat k některým odpovědím. Ale zároveň máme být i my sami společenstvím, kde si klademe nové a nové otázky, společně stále hledáme, poznáváme, a objevujeme.

Aplikace

Které důležité životní otázky ti pomohl náš dobrý Bůh vyřešit a zodpovědět? Které si kladěš dál? Je tvé sborové společenství místem, kde o nich můžeš mluvit?

ŽIVOT PRO DRUHÉ

⁵Nikdy, jak víte, jsme nesáhli k lichocení, ani jsme pod nějakou záminkou nebyli chtiví majetku – Bůh je svědek! ⁶Také jsme nehledali slávu u lidí, ani u vás, ani u jiných; ⁷ač jsme mohli jako Kristovi poslové dát najevo svou důležitost, byli jsme mezi vámi laskaví, jako když matka chová své děti. ⁸Tolik jsme po vás toužili, že jsme vám chtěli odevzdat nejen evangelium Boží, ale i svůj život. Tak jste se nám stali drahými! (1Te 2,5–8)

Osobní studium

Jak by se podle slov apoštola Pavla v úvodních verších mohly a měly chovat naše sbory?

Biblické chápání církve nemělo nikdy větší význam než dnes, v době, kdy ve společnosti nastává rozpad soudržnosti, solidarity a vzájemné důvěry. Verš Mt 18,20 nám připomíná: „Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ Novozákonní vize církve se formovala především v domovech věřících, kde se církev setkávala v malých skupinách, modlila se, zpívala, slavila Večeři Páně, učila se a předávala dále Ježíšova slova.

Tyto malé skupiny se staly prvními církevními školami. Byla to místa, kde se noví členové seznamovali s biblickými pravdami a učili se žít novým životem v Ježíši. Pavlovy spisy naznačují, že církev brala toto dílo výchovy velmi vážně. Například text Ř 12,2: „A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli.“

První křesťané brzy zjistili, že společenství je ideální místo, kde mohou žít podle evangelia. Ve společenství máme důvod zpívat hlasitěji, modlit se vroucněji, být pozornější a soucitnější. Když posloucháme, jak ostatní mluví o Boží dobrotě, uvědomujeme si, jak dobrý byl Bůh i k nám. Když posloucháme, jaké zápasy a bolesti prožívají, uvědomujeme si Boží uzdravení v našem vlastním životě – a cítíme novou touhu stát se nástroji jeho milosti a uzdravení.

Apoštol Pavel říká, že v evangeliu je obsaženo vše: moc kříže, vzkříšení Krista i příslib jeho návratu. Na celém světě neexistuje lepší zpráva. Pavel zasvětil svůj život šíření dobré zprávy o Ježíši a dělal to opravdu poctivě a odhodlaně.

V úvodním textu Pavel připomíná, že poselství evangelia lidé nejlépe pochopí a prožijí, když svou víru prožívají ve společenství. Nikdy nesmíme zapomenout, že lidé pozorně sledují, zda náš život i společenství církve odráží poselství milosti, které nacházíme v Bibli.

Aplikace

Zamysli se nad svým životem a polož si otázku: Jakým svědkem o Kristu jsem pro lidi kolem sebe? Co se z této odpovědi můžeš o sobě dozvědět?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

„Kristus zklamal jejich naděje na světskou slávu. Kázáním na hoře se snažil napravit důsledky nesprávné výchovy a podat posluchačům pravdivý obraz o svém království i o sobě samém. Mylné představy lidu však přímo nenapadal. Viděl bídu světa způsobenou hříchem, ale nepředkládal jim jejich ubohost ve všech podrobnostech. Učil je o věcech nekonečně lepších než vše, co dosud znali. Nevyvracel jejich názory na Boží království. Seznamoval je s podmínkami, za kterých se do něho mohou dostat, a nechal je, aby si udělali svůj vlastní závěr. Pravdy, které zvěstoval, jsou pro nás dnes stejně důležité jako tehdy pro zástup, který Ježíše poslouchal. I my si potřebujeme osvojit zásady Božího království.“ (DA 299; TV 188)

Otázky k rozhovoru

1. Robert Louis Stevenson se narodil ve skotském Edinburghu v roce 1850. Stevenson vzpomíná, jak jednou večer, když ho chůva ukládala do postele, proklouzl k oknu. Naskytl se mu zvláštní pohled. Uviděl lampáře, který šel od jedné plynové lampy k druhé a rozsvěcel světla. Celý nadšený zavolal chůvu a řekl jí: „Podívej se na toho muže! Dělá díry do tmy!“ Jakým úkolem tě Bůh pověřil při zprostředkování světla a lásky tvému společenství? Pokud si nejsi jistý, sejdí se s několika členy sboru a diskutujte o tom, co byste mohli společně udělat.
2. Pokud má církev spolupracovat s Bohem při oslovování světa, musíme si osvojit Ježíšova slova a jeho službu. Samotná realita vtělení – Bůh, který k nám přichází, žije v našem světě, zápasí, směje se a pláče s námi – nám připomíná, že se máme zajímat o lidi v našem okolí. Přemýšleli jste, jak to budete dělat? Jak byste mohli zapojit mladé lidi ve vašem sboru, aby vám pomohli?
3. Jako adventisté sedmého dne máme zvěstovat pravdy, které známe. Jak to dělá nebo by mohl dělat váš sbor? Je váš sbor bezpečným místem, kde je možné diskutovat o těchto pravdách s těmi, kteří kladou těžké, komplikované nebo provokující otázky? Jak vytvořit prostředí, kde bude možné řešit i vážné otázky?
4. Jaké kulturní předsudky existují ve vaší společnosti? Jakým způsobem může váš sbor pomoci lidem, aby se nad ně povznesli a následovali učení Písma?

Praktický závěr

- Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučení uvést do každodenního života?

Podněty k modlitbám

- Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.
- Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?
- Modlete se i za lidi ve svém okolí (přátele, sousedy, příbuzné...), kterým byste rádi představili Boží lásku.

Konkrétní modlitební seznam mé třídy sobotní školy:
